Θ Ε Σ Σ Α Λ Ο Ι
Λ Ο Γ Ο Τ Ε Χ Ν Α Ι

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΓΑΡΟΥΦΑΛΙΑ

Δημοσιογράφου

●

Η ΤΕΛΕΣΙΛΛΑ

Ἂν κάποτε τύχη, Δυνατέ, ἀδύνατο ἕνα πλάσμα νὰ σὲ προκαλέση, μὴν τὸ ὑποτιμήσης. Μὰ καὶ σὲ δίλημμα, μὴν περιέλθης οὐδ' ἐπὶ στιγμῇ, μήτε τὴν μάχη ν' ἀποφύγης ὡς Σπαρτιάτης βασιλεὺς καὶ χάσεις ἔτσι βέβαια μιὰ νίκη.

Μὴν πῆς: «μεγάλη ἐντροπὴ θὰ εἶναι ἄν, ἀδύνατο ἕνα πλάσμα μὲ νικήση». Μὴν πῆς πρὸ πάντων πὼς — ἂν σὺ νικήσης — ἄδοξη θἆναι ἡ ἐπιτυχία. Τέτοια σύ, τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνα ὁ υἱὸς μὲ τὴν μεγάλη πεῖρα, μὴν σκεφτῆς.

Σὰ Δυνατός, δῶσε τὴ μάχη σταθερὰ καὶ δίχως δισταγμούς. Ἀλλοιῶς, ἡ ἀσθενικὴ Τελέσιλλα θὰ θριαμβεύση καὶ ἀνδριάντα θὰ τῆς στήσουν οἱ Ἀργεῖοι.

Η ΑΠΟΔΕΙΞΗ

Θαυμάσας Ἄβγαρος ὁ βασιλεύς, τὶς θεραπευτικὲς τοῦ Ἀποστόλου ἱκανότητες, εἰς τὸν Χριστὸν ἐπίστευε. Μὰ θέλοντας καὶ τὴν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ ποὺ πίστεψε νὰ ξέρη, τὸν Ἀνανία ἔστειλε γιὰ νὰ Τὸν ζωγραφίση.

Μὰ ζωγραφίζεται ποτὲ ἕνας Θεός;

Ὁ Ἀνανίας τὴν εἰκόνα Του νὰ ἐκτελέση δὲν ἠμπόρεσε. Ἡ πίστις ὅμως τῶν ἀνθρώπων οὐδόλως ἐκλονίσθη. Σὰν στάθηκε ἀνίκανος αὐτὸς νὰ πλάση ἕνα πρόσωπο, αὐτοί, σὰν πλέον ἱκανότεροι, κάποιον ἐπλάσαν θρῦλο μ' ἕνα παλιὸ μαντήλι, ὡς μέγιστη ἀπόδειξη.

Η ΚΑΤΑ ΘΕΟΝ ΛΥΠΗ

Ὁ Ἰωάννης τῆς Κλίμακος ἀπεδήμησεν πρὸς Κύριον.

Ἀνὴρ τῶν πόθων· ἄνθρωπος τοῦ βίου τοῦ πνευματικοῦ καὶ τῆς μεγάλης τέχνης τοῦ ἐνδομύχου βίου. Εἶχεν ἐξ οὐρανοῦ προειδοποιήσεις. Τὰ δὲ ὡς δῶρον ἐπουράνιον δάκρυά του, ἔβρεχον τὰς παρειάς του, καθὼς τὸν θεῖον λόγον κήρυττε.

Οἱ ἀμύητοι λένε πὼς τάχα κλαῖνε κηρύσσοντες ἢ παραινοῦντες, ὅσοι ἀγνοοῦνε νὰ κηρύττουνε καὶ ξένες γλῶσσες νὰ λαλοῦνε. Ἄπαγε. Αὐτὸ δὲν εἶναι ἀληθές, δὲν εἶναι· δὲν τὸ παραδέχομαι. Καὶ τώρα μὴ προβάλλετε τὸν ὀρθολογισμὸ καὶ τὰ τοιαῦτα· Ἕλλην ἐγὼ δὲν εἶμαι.

Ὁ Ἰωάννης ἐγνώριζε καὶ τὴν γλωσσολαλιὰ και νὰ κηρύττη. Καὶ μήτε οἰνόληπτος — ὅπως λέγαν οἱ ἐχθροί μας — ἦτο, μηδὲ δαιμονισμένος. Οἱ στεναγμοί; οἱ ξαφνικὲς χαυνώσεις καὶ τὰ τέτοια; Μὰ διαχύσεις τῆς ἀβρότατης ψυχῆς του ἦσαν.

Ὦ ἁγνὴ μελαγχολία τῶν πρώτων ἡμερῶν μας, ἀντέδρασε στὰ λόγια τῶν βλασφήμων.

Καὶ νῦν, ὑπὲρ τοῦ Ἰωάννου τῆς Κλίμακος δεηθῶμεν.

ΜΑΙΡΗ ΜΟΣΧΟΝΑ

Ποιήτρια, συγγραφεὺς θεατρικῶν ἔργων, δημοσιογράφος καὶ μοναδικὴ ἐν Αἰγύπτῳ καλλιτέχνις ἠθοποιός, καθ' ὃ πτυχιοῦχος τῆς Δραματικῆς Σχολῆς τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου Ἀθηνῶν καὶ τῆς Ἀνωτάτης Δραματικῆς Σχολῆς τοῦ Λονδίνου. Κόρη τοῦ Ἀθηναίου Λάμπρου Γιαννούλη καὶ τῆς Πηλιορείτισσας Εὐτέρπης, τὸ γένος Πηλείδου, ἡ Μαίρη γεννήθηκε στὴν Ἀλεξάνδρεια ὅπου κι' ἐμορφώθηκε, στὸ Ἑλληνο - Γαλλικὸ Λύκειον τῆς μητέρας της ἀρχικῶς, κι ἐν συνεχείᾳ στὸ Κοινοτικὸ Γυμνάσιο καὶ σὲ ξένας Σχολάς. Παντοῦ ἠρίστευσε, δικαιολογοῦσα ὅ,τι στὴν παιδική της ἡλικία διέκριναν οἱ γονεῖς της, μιὰ τάσι γιὰ δημιουργία πνευματικὴ καὶ καλλιτεχνική. Κι' ἡ διάγνωσίς των ἐπαληθευσεν εἰς τὸ ἀκέραιον. Ἀπὸ αὐτὰ τὰ μαθητικά της ἀκόμα χρόνια ἤρχισε νὰ δημοσιεύη πνευματικά της προϊόντα, νὰ ἐκδίδη περιοδικὰ καὶ νὰ ὀργανώνη παιδικὰς θεατρικὰς παραστάσεις. Μὲ τὴν ἐνηλικίωσίν της δὲ συνεχίζεται ραγδαία ἡ πρὸς ἄνοδον καλλιτεχνικὴ καὶ λογοτεχνικὴ πορεία της. Ἔργα της ἐκδοθέντα εἰς τόμους ἐκυκλοφόρησαν πολλὰ μεταξὺ τῶν ὁποίων τὸ «Λούση καὶ Ραϋμόνδος» διηγήματα, καὶ τὰ «Χλωμὰ Σούρουπα» πεζοτράγουδα, ἐμπνευσμένα, γεμάτα αἴσθημα, νοσταλγίαν καὶ τρυφερότητα. Τὸ ἔργον της ἐν τούτοις τὸ πνευματικὸν δὲν περιορίζεται εἰς ταύτας μόνον τὰς ἐκδόσεις της. Ἡ πνευματικὴ δρᾶσις τῆς Μαίρης Γιαννούλη - Μοσχονᾶ εἶναι ποικίλη καὶ εὐρεῖα, προωρισμένη νὰ σημειώση σταθμὸν εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Ἑλληνίδος διανοουμένης τῆς Αἰγύπτου. Ἔχει συγγράψει, ὡς ἀσχολουμένη εἰδικῶς μὲ τὸ θέατρον, πλεῖστα ὅσα παιδικὰ δράματα καὶ κωμῳδίας, ὡς καὶ πατριωτικὰ τοιαῦτα. Ἐδημοσίευσεν εἰς ἐφημερίδας, περιοδικὰ καὶ λευκώματα ἐμπεριστατωμένας μελέτας γιὰ τὸ θέατρο, διηγήματα, πεζοτράγουδα καὶ ἄλλα. Δημοσιεύματά της, ἀνταποκρίσεις καὶ συνεντεύξεις ἐπὶ ἐνδιαφερόντων κοινωνικῶν προβλημάτων, ἐτίμησαν τὰς στήλας τῶν ἐφημερίδων: «Ταχυδρόμος», «Ἡμερήσια Νέα», «Ἀνατολή» καὶ «Φῶς». Ἐπὶ πλέον ἔχει στὸ ἐνεργητικόν της καὶ πολλὰς δημοσίας διαλέξεις ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, ὅλες εἰπωμένες ἀπὸ μνήμης, κατὰ τὰς ὁποίας ἐθαυμάσθη ὁ πλοῦτος τῶν γνώσεών της, ἡ ὀρθοφωνία της καὶ ἡ χειμαρρώδης εὐγλωττία της.

ΜΑΙΡΗ ΣΑΒΒΟΠΟΥΛΟΥ - ΙΕΡΩΝΥΜΙΔΟΥ

Κόρη τοῦ Ἀποστόλου Ν. Σαββοπούλου ἀπὸ τὴ Μαυρούτσα τοῦ Κισσοῦ - Πηλίου καὶ τῆς Σόνιας Γ. Καραγιώργη ἀπὸ τὴ Λῆμνο, γεννήθηκε στὴν Ἀλεξάνδρεια ὅπου κι ἐσπούδασεν, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ Ἑλληνικά, ξένες γλῶσσες, πιᾶνο καὶ φωνητικὴ μουσική. Γιὰ τὴν τελευταία της ἐπίδοσι καὶ ἰδίως στὸ δημοτικὸ τραγούδι, εἶναι γνωστὴ στὴν Αἴγυπτο ὡς «τὸ Πηλιορείτικο Ἀηδόνι». Πνευματικά της προϊόντα, ποιήματα, χρονογραφήματα καὶ ἄλλα ἔχουν φιλοξενηθῆ ἀπὸ τὸν ἡμερήσιο καὶ περιοδικὸ τύπο τῆς Αἰγύπτου. Ἀπὸ τὰς εἰς ἰδιαιτέρους τόμους ἐκδόσεις της ἀναφέρομεν: τὶς «Ταξειδιωτικὲς Ἐντυπώσεις ἀπὸ τὸ Πήλιον» τὰ «Ἐθνικὰ Διαμάντια καὶ Ζαφείρια» καὶ τὸ «Κρητικοὶ Παλμοί». Ἡ Μαίρη Σαββοπούλου προσέφερε μεγίστας ὑπηρεσίας εἰς τὴν περίθαλψιν τῶν ὁμογενῶν τραυματιῶν τοῦ τελευταίου παγκοσμίου πολέμου, εἰς τοὺς ὁποίους προσέφερε κάθε παρηγορίαν καὶ βοήθειαν. Καταταγεῖσα ὡς νοσοκόμος εἰς στρατιωτικὰ νοσοκομεῖα, διεκρίθη διὰ τὴν εὐσυνειδησίαν καὶ ἀφοσίωσίν της εἰς τὸ πρὸς τὴν πατρίδα ἱερὸν καθῆκον της. Οἱ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον εὐεργετηθέντες τραυματίαι τοῦ στρατοῦ μας τῆς Μέσης Ἀνατολῆς καθὼς καὶ αἱ εὐτυχεῖς μητέρες των, θὰ τῆς εἶναι ἀσφαλῶς εὐγνώμονες ἐφ' ὅρου ζωῆς. Εἰς τὸ Ἡράκλειον τῆς Κρήτης διαμένουσα, ἵδρυσε στὸ σπίτι της «Φιλολογικὸ Σαλόνι», τὸ πρῶτο καὶ μοναδικὸ στὴν πόλιν ἐκείνην καὶ τοῦ ὁποίου τὰ ἐγκαίνια ἔλαβον χώραν τὴν 16ην Ἰανουαρίου 1956 εἰς συγκέντρωσιν ἐξ ἐκλεκτῶν λογίων καὶ καλλιτεχνῶν. Ἡ λειτουργία τοῦ Σαλονιοῦ αὐτοῦ ἐσυνεχίσθη ἐπὶ ἀρκετὰ ἔτη καὶ μέχρι τῆς ὁριστικῆς ἐγκαταστάσεως τῆς ἱδρυτρίας του εἰς Ἀθήνας κατὰ τὸ 1962. Σύζυγος τοῦ ἐκλεκτοῦ ἰατροῦ Ἀλεξάνδρου Ἱερωνυμίδη.

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
17/04/2024 22:28:59 EEST - 3.17.150.89